

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ εἰς φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐνῆα Δεκεμβρίου,
σάχλα Βουλευτηρίου.

Ἑβδομηντα κι' ἐνιακόσα
κι' ὁ καθεὶς γυρεύει γρόσα.

Ὁ Μερκούρης κι' οἱ πτωχοὶ καὶ πεινῶντων ἰαχή.

Φ.—

Σήκω σήκω 'στὸ ποδάρι,
Περικλέτο διακονιάρη.
Μὰ τί κόσμος εἶναι τοῦτος !...
πότε φτώχεια, πότε πλούτος

Πότε πρῶτος φουκαρᾶς,
πότε πρῶτος ταλλαρᾶς,
πότε φαίνεσαι σὰν τίρος,
πότε φαίνεσαι σὰν ταῦρος,
πότε φτώχεια δίχως κύρος,
πότε ποσαπέρνης γαῦρος.

Σήκω, φίλε κουρελῆ
κι' ἄνθρωπε τῶν χασμημάτων,
ὁ Μερκούρης μᾶς καλεῖ
πρὸς διανομὴν χρημάτων.

Ἐξω πλέον, Περικλέτο, τόσης φτώχειας τὸ μαράζι,
μὴ τὴν κούτρα σου κτυπᾷς
καί 'στὸν Δήμαρχο νὰ πᾶς,
ποῦ λεπτὰ τοῦ Πεσμαζόγλου 'στὴ φτωχολογιά μοιράζει.

Ποῖα πάνδημος χαρά,
'μπρὸς σ' ἐκεῖνον ὅλαις κι' ὅλοι,
κι' ἄς γεμίση μὲ παρὰ
καθενὸς τὸ πορτοφόλι.

Πρόσωπα κιτριτισμένα
'πῆραν παπαρούνας χρῶμα,
καὶ κορμιά σκελετωμένα
πεταχθῆκαν ἀπ' τὸ στῶμα.

Μόλις ἄκουσαν, ψοφῆμι,
πῶς λεπτὰ θὰ διανείμη,

'σηκωθῆκαν ὅλαις κι' ὅλοι
κι' ὁ καθεὶς ἡκτινοβόλει,
καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε
σκουζοῦν 'στὸν Μερκούρη : δῶσε.

Μέσα 'στὴν κακομοιριά
καί 'στὴ φτώχεια μας τὴν τόση
ἔρχεται παρηγοριά
τόσος πλούτος νὰ μᾶς δώσῃ.

Ἄκουσε τοὺς φουκαράδες,
ποῦ φωνάζουνε σκυφτά :
δός μας, Δήμαρχε, παραδες,
δός μας, Δήμαρχε, λεφτά.

Τρέχει πακτωλὸς χρυσοῦ,
καὶ τῆς φτώχειας τὸ συναφι
κλαῖον γοερῶς πρὸ σοῦ
θέλει καὶ ζητεῖ χρυσάφι.

Κύτταξε τί φτώχεια γύρω,
κύττα χάλι, κύττα μούρη...
δῶσε μας παραδες, Σπύρο,
δός μας χρήματα, Μερκούρη.

Ἀφῆσέ τα νὰ σκορπᾶνε
γιὰ τοὺς κόσμους, ποῦ πεινοῦν,
τῆς εἰκοσιπέντε κάνε
μιλιούνη νὰ γενοῦν.

Μὴν ἀφήσῃς μὲς 'στὸ χάλι
καὶ κανένα καὶ καμμιὰ
τώρα πού'ρχονται γιορτάδες.

Ἐνθυμήσου τώρα πάλι
καὶ τὰ πέντε τὰ ψωμιά
πῶς ἐχόρτασαν χιλιάδες.

Ένα θαυμάς γίνη τώρα
και σε τούτον τόν λιμό,
κι'οι παρ'αδελφούς γιὰ τὴν φώρα
νὰ μὴν ἔχουν τελεσιωμό.

Μές'στῆς φτώχειας τὴν ἀντάρα
καὶ τὴν ἀχαρὴ τὴν πείνα
κάθε χαλκινὴ πεντάρα
νὰ γενῇ χρυσὴ στερλίνα.

Μὴ λυπᾶσαι, σ'ὄλους δίνε,
σκόρπα, μοίραζε καὶ χύνε
μὲ τὴν φοῦκτα, μὲ τὸ φτηνάρι
γιὰ τὸν κάθε διακονιάρη.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
πολυτλήμονες πτωχοί,
καὶ μὲ βόδισμα ταχύ
μπρὸς τὸν Δήμαρχο σταθῆτε.

Στῆς φωνᾶς σας ἄς ξυπνήσῃ
ὅλ'ἡ πόλις τῆς Παλλάδος,
καὶ λαοὺς ἄς συγκινήσῃ
τόση φτώχεια τῆς Ἑλλάδος.

Ἴτε, δύστηνοι πτωχοί,
πρὸ τοῦ νέου πακτωλοῦ,
καὶ μὲ σάλπιγγ' ἄς ἤχη
μία φτώχεια κουρελοῦ.

Θησαυρὸς ἐξ οὐρανῶν,
κι'ἄς κοιμίσῃ τὸν καθένα
πλούτων ὕπνος νήδυμος.

Κι'ὁ πτωχὸς τῶν Ἀθηνῶν
ἄς ζητῇ μαζὶ μ'ἐμένα,
μὰ κι'ὁ παρεπίδημος.

Τί χαρά μας, τί χαρά των!..
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
κι'ὄλοι κι'ὄλαις ἐκ περάτων
στοῦ Μερκούρη μαζευθῆτε.

Ἄς προστρέξῃ χαρμωσύνως
κι'ὁ ξυμπύλυτος ἐκεῖνος,
μὰ κι'αὐτὸς, βρὲ Περικλέτο,
ποῦ φορεῖ τὸ στιβαρό.

Μόσχος σήμερα πολὺς,
σήμερα ζωὴ καὶ κότα,
κι'ἄς ἐλθῇ κι'ὁ κουρελῆς,
κι'ἄς ἐλθῇ κι'ἡ ρεδιγκότα.

Ἄς ἐλθῇ κι'ἡ κουρελιάρα
κι'ἡ γυμνὴ κι'ἡ ξεμαλλιάρα,
κι'ἡ κυρία μὲ τὸ θέλο
καὶ τῆς μύδας τὸ καπέλο.

Περικλῆ, τὸ χέρι τείνε,
καὶ καμμιὰ ντροπὴ δὲν εἶναι
νὰ ζητῆς μὲ κλάψας τόνο,
φθάνει νὰ σοῦ δύνουν μόνο.

Νὰ κορδώνεσαι, μ'πορεῖς
σοβαρὸς ἐν σοβαροῖς,
καὶ τὸ σύμπαν νὰ προσβλέπῃς σιγῆλῶς
καὶ νὰ λέγῃς Ζητιάνος.

Εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ τοῦ πλάνου
καὶ τοῦ ψεύτη τοῦ ντουνηῶ
ἀναλόγως τοῦ ζητιάνου
γίνεται κι'ἡ Ζητιανιά.

Κὰν ἀλήτης, κὰν τρανός,
τῶχ'ἡ φύσις καθενός,
Περικλέτο, νὰ ζητῇ.

Κι'εἶναι δόξα γιὰ τὸν τόπο
τὸ νὰ θέλῃς δίχως κόπο
νὰ κερδίσῃς κάτι τί.

Γίνεται' στὸν Μερκούρη κι'ὁ Περικλῆς τσιμποῦρι.

Π.

Στοῦ Μερκούρη τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κι'αὐλεῖ,
φτώχεια, ποῦ κολλᾷ σὰν ἐδέλλα,
φτώχεια μὲ συρμὸ καπέλα,
φτώχεια καλοστολισμένη,
φτώχεια ράκη φορτωμένη.

Στοῦ Δημάρχου τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κι'αὐλεῖ,
καὶ μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα
περιμέν' ἡ κακομοῖρα
νὰ ντυθῇ καὶ νὰ χορτάσῃ
κι'ἔνα Πάσχα νὰ γιορτάσῃ.

Στοῦ Δημάρχου τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κι'αὐλεῖ.
Ὅπως σπύθα μές'στὴ στάκτη
ξεπετάχθηκε μὲ μιά,
κι'εἶδα κόσμου καταρράκτη
μὲ λιπόσαρκα κορμιὰ.

Ὅποιον εὖρῃ μπρὸς τὸν ρίχνει,
βρωμερὰ κουρέλια δείχνει,
δωρεὰς ζητεῖ κι'ἐλέη,
σπρώχνει, γονατίζει, κλαίει,
ξεφωνίζει, σιωπᾷ,
καὶ τὸ στήθος τῆς κτυπᾷ.

Στόμα λαίμαργον ἀνοίγει,
δὸς μου τοῦτο, δὸς κι'ἐκεῖνο,
καὶ τὸν Δήμαρχο τὸν πνίγει
μὲ ξεφωνητὸ καὶ θρῆνο.

Τί μεγάλο ξαφνικὸ
κι'ἀπροσδόκητο κακό!

Μές'στὸ πλούσιο τὸ κράτος, ποῦ δὲν ξέρει συμφορὰ,
κι'ἀνευρίσκει κάθε τόσο περισσεύματα γερά,
τόση φτώχεια, τόση ψώρα,
πῶς'περίσσει' ἔως τώρα;

Μές'στὸ πλούσιο τὸ κράτος, ποῦ θὰ κἀνῃ καὶ Στρατοῦ,
ποῖός ἐπίστευε ν'ἀκούσῃ τόσης φτώχειας κοπετοῦ;

Μές'τὸ κράτος τῆς Θουέλλης καὶ τῆς Δόξης καὶ τῆς Νίκης
πῶς ξεστρώσε' στὴ μέση μία φτώχεια τόσης φρίκης;

Μές'τὸ κράτος τῶν τελμάτων,
μές'τὸ κράτος τῶν ἐλῶν,
καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων
τῶν μεγάλων καὶ πολλῶν.

Πῶς μιᾶς φτώχειας μαῦρον ἔλος
δηλητήρια σκορπίζει,
καὶ τὸν κόσμον ἀπαλτίζει
μουσικῆς ἀγρίας μέλος;

Μές'τὸ κράτος, ὅπου θήκας
ιεράς διεκδικεῖ
κι'εἰς λαμπράς ἐλπίζει νίκας,
πῶς ἡ φτώχεια κατοικεῖ;

Μές'τὸ κράτος, ποῦ ποτὲ τοῦ δὲν γυρεύει συνδρομὴ
κι'ὑπερήφανο καὶ μόνο τοὺς ἐχθροὺς του πολεμεῖ,
μές'στῆς δόξης τὴν γωνιά,
ποῦναι σὲ περιωπῇ,
καὶ ποτὲ τῆς Ζητιανιά
δὲν εἰσεύρει τί θὰ πῇ.

Πῶς Ζητιάνοι τώρα τόσοι
θέλουν ἐλεημοσύνη,
καὶ φωνάζ' ἡ Ρωμηοσύνη:
ποῖός σωτὴρ θὰ μὲ γλυτώσῃ;

Μές'τὸ κράτος, ὅπου πάντα κι'οὐρανὸς καὶ γῆ γελά,
μὴ'ἐλλείμματα Ταμείων δὲν τὸ σκιάζουνε πολλὰ,

ὅπου στέργον τὰ παρόντα θέλει τὰ καλλίτερα
καὶ τὸ λέν φτηνὸ' στ'ἀλεύρι κι'ἀκριβὸ' στὰ πίτερα.

Πῶς ἀμέτρητο λεφοῦσι
κάνει σήμερα γιουρούσι
στοῦ Μερκούρη γιὰ παράδες
καὶ τοῦ παίζει ταμπουράδες;

Δὲν ἐπίστευε ποτὲ μου
στὰς κλεινὰς Ἰσοπεφάνους
ν'ἀπαντήσω, φίλτατέ μου,
τόσους σεβάστους Ζητιάνους.

Σὲ Ζητιάνων κοπετοῦς ἔκλενα κι'ἐγὼ ταῦτιά
καὶ τὴν φτώχεια τῶν Ρωμηῶν τὴν ἐνόμιζα ψευτιά,
καὶ θαρροῦσα σ'ἔνα κράτος σὰν καὶ τοῦτο πλούσιο
πῶς κανεὶς δὲν διακονεῖ γιὰ τὸν ἐπιούσιο.

Τονίσωμεν ἄσμα στῆς φτώχειας τὸ φάσμα.

Φ.

Ἀπ'τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ φουκαρέ
καὶ σὰν πρῶτα λιμασμένη
χαῖρε, φτώχεια σόδαρά.

Ἐκεῖ μέσα λαχταροῦσες
ντροπισμένη, σκυθρωπὴ,
κι'ἔνα στόμα καρτεροῦσες
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

Τῆς κυρίας Πεσμαζόγλου σὰν ἡκούσθ' ἡ δωρεὰ
μέσα'στὰς Ἰσοπεφάνους καὶ σὸν ρέκτην Πειραιᾶ,

κι' ὅταν τῆς εἰκοσιπέντε διεσάλπισε παντοῦ
 μυριόστομος ἡ Φήμη,
 με φτερά κι' ἐγὼ μέγ' ἀλ' ἀπανταρχαίου τρικαντοῦ
 φωνάζω μονάχος : οἴμοι !

Τότε τῶν δ' ὁσῶν τριγμὸς
 καὶ τοῦ Σπύρου διωγμὸς
 φρικαλέος, ἀπηνής.

Τότε κλάμματα καὶ γέλοια,
 τότ' ἐφάνηκαν κουρέλια,
 ποῦ δὲν τ' ἄξερε κανεῖς.

Τότε τὸν Μερκούρη πνίγει
 καὶ τὸν θάζει σὺν κυνήγι,
 κι' ὅλοι σκούζουν δλοένα :
 μπάρμπα, δῶσε μου κι' ἐμένα.

Τραγουδοῦν τὸν Καραῖσκο,
 φτώχεια σπρώχνει καὶ πατεῖ,
 κι' ἐγὼ θέσι δὲν εὐρίσκω
 νὰ ζητήσω κατὶ τί.

Καθενὸς ἄς γίν' ἡ χάρις,
 ὅλων ἄς γενοῦν τὰ γούστα...
 θέλω κάρρο νὰ μοῦ πάρης,
 ἐγὼ θέλω μία σοῦστα.

Ἐγὼ θέλω δρὸ λαντῶ κι' αὐτοκίνητο μαζί,
 ἐγὼ θέλω ψιλικὸν νὰ μ' ἀνοίξης μαγαζί,
 ἀπαιτῶ νὰ μοῦ παντρέψης μία κόρη γιὰ τὸ ράφι,
 ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ δώσης γιὰ νὰ κάνω τὸν σαράφη.

Π.—Ἐγὼ θέλω τοῦ Θεάτρου δύο πρῶτα θεωρεῖα
 νὰ πηγαίνω μοναχὸς μου καὶ μαζί με τὴν κυρία.

Κι' ἡ δική μου Μανταφίόρα,
 ποῦ μέγ' ἀλ' ἀπανταρχαίου κάνει,
 θέλει νὰ τῆς δώσης τώρα
 γιὰ καπέλο καὶ φουστάνι.

Φ.—Ὅμως, Δήμαρχε, κι' ἐγὼ
 θέλω μὴ θαλαμηγὸ
 νὰ πηγαίνω στὴν Εὐρώπη σὰν τρανὸς ὁμογενὴς
 νὰ μιλῶ σὲ συγγενεῖς.

Καὶ γιὰ μένα τὸν γελοῖο
 με τὴν τρύπια τὴν πατοῦσα
 νὰ σαρώσης ἓνα πλοῖο
 σὰν κι' αὐτὴ τὴν Ναυκρατοῦσα.

Κάνε' στ' ἄλλα ψυχικά
 κι' ἓνα τέτοιο ψυχικό,
 κι' ἀπὸ τόσα μερδικά
 δὲς κι' ἐμένα μερδικό.

Πλὴν ὁ Δήμαρχος ἰδὼν
 ὅτι πέφτουν βροχηδὼν
 ἀξιώσεις κι' ἀπαιτήσεις,
 ποῦ σὲ κάνουν νὰ σαστῇ.

Καὶ προβλέπων πῶς δὲν φθάνουν σὲ μὴ φτώχεια
 μήτ' ἐκεῖνα τοῦ Ροκφέλλερ καὶ τοῦ Κάρνεζι τὰ πλοῖα
 τὸ λεφοῦσι τὸ μέγ' ἀλ' ἀπανταρχαίου τρικαντοῦ
 καὶ στὴν ἄμαξά του μπαίνει καὶ τῆς εἰκοσι γυρίων
 καὶ κρατεῖ μονάχα πέντε γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ
 κι' ὅλοι σκούζουν : ὠϊμένα !

Κύρου δίκη στὴν Λαμίαν, ποῦ δὲν ἔχει τὴν ὁμοίαν.

Ὅντως μέγ' ἀλ' ἀπανταρχαίου στὴν Θέμιδα προσήκει...
 περιφανὴς ἀθώωσις, ἀλλὰ καὶ καταδίκη,
 ἀπόφασις ἀλλοιώτικη, ποῦ σοῦ χαλᾷ τὴν κοῦτρα,
 θέμις με δύο ζυγαριάς, θέμις με δύο μοῦτρα.

Με τὸνα πρόσωπο γελᾷ,
 με τ' ἄλλο κάνει τὸν βαρύ,
 συχωροχάρτι σοῦ κολλᾷ,
 πλὴν ἐνταυτῷ σὲ τιμωρεῖ.

Συμφώνως με τὰ νόμιμα καὶ με τὰ καθεστῶτα
 ὁ νόμος ἐφαρμόζεται χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα,
 κι' ἂν δημοφώνως κηρυχθῇς ἀθῶος κατὰ πάντα
 στὴ φυλακὴ σὲ θάζουνε χωρὶς νὰ ξέρῃς γιάντα.

Τοῦ Κύρου τὴν ἀνάβασιν σὲ Θέμιδος σκαμνί
 κι' ὁ Φασουλῆς ὕμνεϊ,
 κι' ἂν δὲν τὸν ἐτιμώρησαν γιὰ τὴν κατηγορία
 ἐν τούτοις ὅπωςδήποτε τοῦ πρέπει τιμωρία.

Κι' ἂν ψῆφον ἔδωσαν λευκὴν γι' αὐτὸν ἐν συνειδήσει,
 μὰ πρέπει καὶ στὴ φυλακὴ λίγακι νὰ καθίσῃ,
 ἥξεις ἀφήξεις δηλαδὴ κι' οὐ θνήξεις ἐν πολέμοις...
 σὲ κάνει καὶ τρελλαίνεσαι μία τοιαύτη θέμις.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μές' στὸ Λοῦβρο τὸ μέγ' ἀλ' ἀπανταρχαίου, μές' στὸ Λοῦβρο τὸ γνωστὸ
 τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ὅλα θαυμαστὸ,
 νέους θάβρετε κι' ἐφέτος μποναμάδες ἐξαισίους
 γιὰ πτωχοὺς καὶ γιὰ πλουσίους.

Ἐκπεσμὸς παντοῦ σπουδαῖος εἰκοσι τοῖς ἑκατόν,
 κι' ὅλος ὁ Ρωμῆος δὲν φθάνει πρὸς περιγραφὴν αὐτῶν.
 Ἀπεριγραπτὸς τῶν τετοίων πλοῦτος Χαλιμάς,
 τέτοιος θησαυρὸς μυθώδης, ποῦ κατέπληξε κι' ἐμᾶς.
 Μὰς' στὸ Λοῦβρο καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς φτώχειας θέρμματα
 κι' ἐκεῖ μόνοι σας θά' δῆτε πῶς δὲν λέμε ψέμματα.

Συλλογὴ τῶν Ἀσφοδέλων Παπαδημητρακοπούλου,
 ποίησις σφριγῶντος ψάλτου καὶ πιστοῦ τῆς Μούσης δούλου.

Ὅρατίου μὴ λαμπρά, μὴ μεταφράσεις τρανὴ
 στὸ περί ποιητικῆς ὑπὸ Λιβαδῆ τοῦ Νι.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατ' ἀμεστον ῥῶδων
 στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται, τώρα τὴν ὁδὸν,
 ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
 στὴν οἰκίαν Ἐμπερίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.